

Advancing Sustainable Transition and Resilience in post-mining Areas

Polish

Idrisi Cultura e Sviluppo

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

With the support of the Erasmus+ program of the European Union. This document and its contents reflect the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Zolfara Cozzo Disi

Miejsce: Casteltermini, Agrigento, Włochy

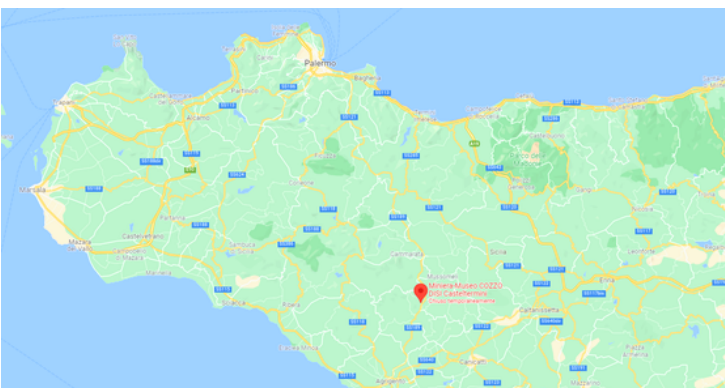
Zolfara Cozzo Disi (kopalnia Cozzo Disi) to kopalnia siarki znajdująca się w prowincja Agrigento, w pobliżu gminy Casteltermini: w szczególności, w środku Valle del Platani.

Kopalnia została zbudowana w Montelongo, którego właścicielem była rodzina Bastiglia. Data założenia została ustalona przed 1839 rokiem.

Po odkryciu złoża mineralnego i przekazaniu nieruchomości od Bastiglia do Pace, miejsce wydobycia stało się jedną z najważniejszych włoskich kopalni siarki i zarazem ostatnią, która została zamknięta w 1988 roku, w następstwie ustawy regionalnej nr 34. Pomimo zamknięcia, kopalnia siarki była utrzymywana do 1993 r., a później powoli zaczęła stawać się muzeum.

Region Sycylii zdefiniował w 1991 r. (ustawa regionalna nr 17) wytyczne w celu przekształcenia kopalni siarki w muzeum archeologiczne, choć proces rewitalizacji wciąż trwa.

Kopalnia Cozzo Disi, choć niekompletna i niedostępna, jest już dostępna. Zidentyfikowane jako kluczowe sycylijskie dziedzictwo kulturowe i część jego oryginalnego krajobrazu, wraz z kilkoma produkowanymi towarami i archiwami, są do dyspozycji szerszej publiczności.

Jak wspomniano wcześniej, kopalnia Cozzo Disi powstała na terytorium Casteltermini: właściciel, hrabia Bastiglia, uruchomił prace wykopaliskowe w pierwszej ćwierci XIX wieku, zauważając warstwę siarki, która pojawiła się u podnóża Montelongo.

Cozzo Disi szybko stało się jedną z najważniejszych działalności gospodarczych Obszaru Platani, choć naznaczonego licznymi tragediami, w tym największą włoską katastrofą górniczą w historii. Niestabilność miejsca powoli doprowadziło to do jego zamknięcia w latach 80-tych.

" 4 lipca 1916 r., podczas pracy górników z Cozzo Disi i Serralonga (już połączonych w jeden zakład górniczy), rozległ się potężny ryk: powtarzające się eksplozje spowodowane kontaktem siarczku, czerwonej lampy i lamp błyskowych noszonych przez samych robotników.

W wyniku nagłych eksplozji zginęło ponad 80 pracowników. Más de 80 trabajadores perecieron a causa de las repentinas explosiones.

Próby ratunku były zarówno improwizowane, jak i niezdarne, a ponadto nieudane

W kierunku transformacji i post-górniczego dziedzictwa kulturowego: Muzeum Cozzo Disi jest przykładem rewitalizacji, pod względem dziedzictwa kulturowego, kompleksu pokopalnianego, jednak naznaczonego niepewnością organów publicznych i gmin: teren pokopalniany wciąż czeka na pełną inaugurację na rzecz turystyki kulturalnej i społeczności lokalnej. Muzeum Cozzo Disi zostało faktycznie ustanowione jako "dobro kultury o nieocenionej wartości" ustawą regionalną nr 17-1991. Zarządzane bezpośrednio przez Region Sycylii przez ponad 20 lat, zostało następnie powierzone gminie Casteltermini (Agrigento). W ciągu 20 lat działań zorientowanych na rewitalizację, ukończono 4 podziemne i 1 naziemne prace rewitalizacyjne.

Pomimo tych inwestycji kompleks nie jest dostępny dla mieszkańców i nie jest dostępny w całości jako dobro kultury.

Jak podkreślają mediatorzy kulturalni muzeum, "w kilku europejskich kopalniach (...) stworzono sztuczne podziemne ścieżki, aby zaspokoić, a tym samym przyciągnąć przepływy odwiedzających".

W Cozzo Disi podziemne przejścia już istnieją i są w pełni dostępne: "wystarczyłoby wyczyścić drogi dojazdowe i przyciągnąć potencjalnych odwiedzających"

Czy w takim razie czegoś brakuje?

Jak stwierdzili wspomniani wcześniej mediatorzy kulturalni, którzy opiekują się Cozzo Disi, "turystyka górnicza w Europie zapewnia roczny przepływ ponad 200 000 odwiedzających, z kilkoma szczytami zarejestrowanymi w Belgii, Wielkiej Brytanii i Polsce". Brakuje wizji planowania ze strony administracji publicznej, która nie jest w stanie czerpać przykładu z dobrych europejskich praktyk rewitalizacji pogórnicy. Istnieje również kwestia czasu: obszary pokopalniane, takie jak Cozzo Disi są stale zagrożone powodzią. Bez odpowiednich środków zapobiegawczych grozi im całkowite zawalenie.

"Byłaby to poważna strata, która znacznie skomplikowałaby przyszłość muzeum, które dziś jest tylko częściowo ukończone": instytucja kultury zostałaby zmuszona do definitywnej rezygnacji z najbardziej prestiżowej części swojego majątku, bez odpowiednich inwestycji.

Treść w punktach (podsumowanie)

- 1) Inne podejście, zainteresowane ochroną dziedzictwa pokopalnianego, a nie tylko ożywieniem gospodarczym, oznaczało, że uzyskano oba wyniki.
- 2) Zasoby poeksploatacyjne muszą być w dobrym stanie: nie wszystko jest dziedzictwem kulturowym.
- 3) Bez sieci edukacyjnej, która obejmuje szkoły, instytuty zawodowe, centra edukacyjne, organy publiczne i realia prywatne, trudno wyobrazić sobie prawdziwą rewitalizację.

